

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. július 7.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ABIMÉLEK BÚNE

Énekek: 152; 294; 464,1; 398

Lekció: Bír 9,1-17

Alapige: Bír 9,17

Imádkozzunk!

Hálás szívvel magasztalunk Téged, örökkévaló Istenünk, hogy azt énekelhetjük Rólad és azt vallhattuk, hogy szent vagy, hogy úgy ismertünk meg Téged, mint akinek „az eget az ülőszéked”. Aki uralkodsz a teremtett világ felett, amit létrehozta, nem hagytad magára, nem hagytad sorsára, hanem továbbra is fenntartod és igazgatód. Magasztalunk Téged, mert olyan mélyre ereszkedtél hozzánk Fiadban, Jézus Krisztusban, amilyen mélyre csak lehetett: a betlehemi jászolbölcső szegénységébe, a Golgota keresztféjének kínjára, a megvettetés, az elhagyatás pokoli sötétségébe, azért, hogy Vele és Átala velünk maradj minden napon a világ végezetéig. Magasztalunk Téged, hogy Jézus Krisztus feltámadott a halottak közül, és hogy élő Úrként ott van most testileg a Te jobboldon. Magasztalunk, hogy az Ő egyházát, népét onnan irányítja, vezeti, kormányozza. Éppen ezért tudjuk, hogy mit cselekedjünk, nem kell tanácstalanoknak lennünk, nem kell vezetetleneknek lennünk, mert igéje és Szentlelke által pásztorol bennünket a mi Főpásztorunk.

Könyörülj meg rajtunk, és adj bocsánatot, Urunk, mert ha magunkra nézünk, akkor elcsüggedünk. Csak a mulasztást, a bűnöket és vétkeket látjuk, amiket elkövetünk Ellened. Csak az indulatainkkal tudunk szembesülni, a hiábavaló gondolatainkkal, a szánkon kicsúszott tisztátalan beszéddel. Hadd kérjünk az ige szavával: tisztíts meg bennünket, és fehérebbek leszünk a hónál! Engedd meg, Urunk, hogy jelenlétedben örvendezhessünk, mert azt énekeltek, hogy azokkal vagy és azokkal együtt lakozol, akikben alázatos a lélek.

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígését az előbb felolvasott igeszakasz alapján hirdetem, amely meg van írva a Bírák könyve 9. fejezetének 17. versében, eképpen: „*Mert érettetek harcolt atyám, és még életével is semmit nem gondolván mentett meg titeket a Midián-nak kezéből.*”

Bizonyára sokan tudják, hogy a Kalauzunk szerint a Bírák könyve 9. fejezetének vége a mai igénk, amely Abimélek történetéről szól. Azért olvastam fel az előző verseket, mert ebből jobban következtethetünk arra, hogy mi is történt, hiszen a mai igéből csak azt tudjuk meg, hogy ami történt, annak mi lett az Istentől elrendelt büntetése és következménye. Annak az útnak, amit ez az Abimélek nevű ember járt végig. A múlt vasárnapi igehirdetésben hallhattuk, hogy milyen következményei lettek annak, hogy Izrael fiai elhagyták az Urat. Amikor egy nép elhagyja az Urat, akit egyébként szolgálnia kellene, szeretnie és tisztelnie lehetne, akkor annak mindig megvan a következménye, és mindig megvan a büntetése. Isten kétféle módon sújtotta a népet és sújtja mindig az ilyen népeket: egyrészt háborúval, valamilyen külső nép támadásával, amikor ki is fosztották Izrael népét; nemcsak lerohanták, hanem értékeiktől is megfosztották őket. Istennek a másik büntetése pedig a természeti katasztrófák voltak. Abban az időben főként a szárazság, mert akkor nem volt termés. Amikor „Isten eltörte a kenyér botját” – ahogy mondja Isten ígéje –, akkor a nép a saját gyomrán tapasztalta meg: nekünk olyan Istenünk van, aki gondoskodik rólunk, de ha kell, akkor szeretettel figyelmeztet, mert vissza akar téríteni Önmagához.

A Bírák könyve is egy ilyen korról tudósít, amikor Izrael gyermekei, Izrael fiai elhagyták az Urat. Elhagyták az Urat, az ő királyukat, teremőjüket és gondviselőjüket, aki pedig nagyon sok ajándékkal halmozta el őket. Ezért Isten kénytelen volt büntetéshez nyúlni, hogy ez a nép észhez térjen, magába szálljon, elgondolkozzon, és kiejtse végre azt a mondatot, amit Jeremiás könyvében olvasunk: téríts meg Uram, és megtérünk! Vagyis, hogy segítségül hívják az Úr nevét, könyörögjenek szabadításért, és szabadulás után pedig hálával dicsőítsék Őt. Ma is ez lenne az ember lelki útja, és ma is ez lenne a feladatunk: kiáltani, a szabadítást elfogadni, elvenni és Neki odaszánt, hálás életet élni.

Ez a történet arról szól, hogy amikor Gedeon meghal, aki a Midianiták kezéből Isten szeretete, kegyelme és ereje által megszabadítja a népet mint emberi eszköz, halála után nagy kérdés lesz, hogy vajon ki fogja vezetni Isten népét? Gedeonnak hetven fia született, persze több feleségtől, mert abban az időben ez megengedett volt, akik közül egyik ez az Abimélek, akiről ma szó lesz, aki tulajdonképpen egy törvénytelen gyerek, mert szolgálótól született, bár a nevében azt hordozza, hogy „a király az atyám”. Az ember mindig az ő bűnét, félrelépését megpróbálja valahogy palástolni, mintha azt ki lehetne igazítani, vagy jóvá lehetne tenni, és ezzel még, így szoktuk mondani: egy lovat adnak Abimélek alá, amit ő aztán meg is lovagol, mert szeretne király és vezető lenni Izraelben. Elmegy Sikembe anyjának a házához, és azt mondja a rokonságnak: mi a jobb nektek, ha hetven ember uralkodik rajtatok, vagy pedig hogyha egy ember lesz a vezetőtök? Ebben van egy olyan üzenet, amely nekünk is szól, mint közösségnek, mint gyülekezetnek, mint egyháznak, mint az Isten földi, vándorló népének, és van olyan

üzenet is benne, ami személyes egyéni életünkre vonatkozik, és Istentől vehetjük el a tanítást a mi személyes, lelki életünkre nézve is.

Szeretném elmondani, hogy Abimélek bűne miből áll, mert ez nem egy egyszeri eset, hanem ez olyan eset, amely azóta is nagyon sokszor megisméltődött, és a jövőben is bármikor megisméltődhet, mert erre vagyunk hajlamosak, és ez az indulat van bennünk, amely Abimélekben volt. Bárcsak az az indulat lenne bennünk, amely volt a mi Urunkban, Jézus Krisztusban!

Abimélek története azt mondja el nekünk, amit nagyon jó lenne komolyan vennünk, hogy Isten gyermekeinek az élete és Jézus Krisztus követése soha nem önként jelentkezésen alapul, hanem mindig mennyei elhíváson kell, hogy alapuljon. Így is mondja az Isten igéje, hogy mennyei elhívás részesei vagyunk. Ebben téved Abimélek, amikor ő jelentkezik erre a hivatásra. Szerénytelenül önmagát ajánlja, hogy szívesen betöltené ezt a posztot. Na de az Isten gyermekei életében nem így van! Eszembe jutott az az íge, amikor valaki azt mondja a Szentírásban: hívott minket szent hívással. Mi nem azért lettünk az Isten gyermekei, mert eldöntöttük, hogy azok szeretnénk lenni, hanem azért, mert meghallottuk az Ő hívását. Így is van megírva a Rómabeliekhez írt levélben, hogy Isten az Ő gyermekeit elhívja úgy, ahogy Jézus Krisztus megállt például Lévi vámszedő asztala mellett, és annyit mondott neki, hogy „kövess engem!” Lévi felállt, maga sem értette, hogy miért, hogyan, hiszen az ő szíve azé a pénzé volt, amit ott kuporgatott és számolt. Mégis, Jézus Krisztus ellenállhatatlan hívására otthagyja azt, és elindul Jézus követésére. Vagy gondoljatok Zákeusra, és sorolhatnám tovább a példákat egészen addig, míg magamról is beszélnék, mert én is így értettem meg a hívást, hogy Jézus azt mondta: Kövess engem! Jézus megáll, és azt mondja: „Zákeus, szállj le hamar, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom!” Zákeus élete az a pénz volt, amit kuporgatott és számolgatott, de egyszer csak attól megszabadulva követni kezdi Jézus Krisztust.

Sokaknak ugyanígy nem volt semmi vallásos múltja, szülői neveltetése, és amikor Jézus Krisztus igéjét meghallották... de hányan vagyunk így, hogy amikor Jézus Krisztus szólt, akkor mi elindultunk! Szóval, milyen jó visszagondolni erre, hogy Isten gyermekeinek az életében ez mindig így van, ahogy Pál írja a Korinthusbeliekhez írt 1. levelében, amikor Isten hűségéről beszél, amely abban nyilvánult meg, hogy elhívott titeket a Jézus Krisztussal való közösségre. „Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.” Nem véletlen, hogy az 1948-as énekeskönyvből, akik ezt a szép énekeskönyvet összeállították, kihagyták azt az éneket, ami a régiben benne volt, és az idősebbek még velem együtt ismerik: „Halld meg a hívást, Jézusodét, még ma kövesd őt, fogva kezét!”

Ma is így van, testvérek, hogy Isten igéje, amikor szól, akkor azért szól, hogy halld meg belőle a hívást, Jézusodét! Ő hív minket, és ebbe jó belekapaszkodni, mert ha tudjuk, hogy Ő hív, akkor tudjuk, hogy Ő is fog megtartani azon az úton, amire elhívott minket. Akkor a mi úton járásunk és a mi célba érkezésünk is biztos kezekben van. Ha már az indulás is biztos kezekben volt, akkor a megérkezés is biztos kezekben van.

Aztán, azt mondja ez az Abimélek: jobb nektek, hogy hetven férfi uralkodjék rajtatok? Hol van az megírva, hogy egyik ember uralkodhat a másikon? Isten nem

engedte meg, hogy egyik ember a másikon uralkodjon. Isten arra rendelte az embert, hogy egyik a másiknak segítsen, hogy egyik a másiknak támasza legyen, hogy egyik a másiknak, általában a gyengébbnek az erősebb tudjon segíteni. Gondoljatok a Rómabeliekhez írt levél 14. és 15. fejezetére! „Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős; Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz” – énekeljük egyik szép énekünkben. Isten arra rendelte az embert, hogy uralkodjon a természet felett: az ég madarain, a Föld állatain, a vízben levő állatokon, de közben azokat gondoznia is kell!

Tegnap éppen beszélgettem egy ifjúsági csendesnapon egy vadással, és ugye a vadászoknak télen is ki kell tenniük a szénát és az abrakot az etetőkbe, amikor nagy a hó, és amikor árvíz van, akkor mentik az állatokat vagy terelik őket biztonságos helyekre. Ezt jelenti, hogy uralkodj rajta. Lelőheted a vadakat, de kötelességed is, hogy etesd őket, ha rászorulnak! Abimélek bűne abban állt, hogy uralkodni szeretett volna. Az ember egy dolgot nem szeretne, amire Jézus rendelte: szolgálni. Ahogyan én szolgáltam... Jézus úgy jött, mint szolga. Jézus úgy adott példát, mint szolga. Jézus úgy üresítette meg magát, hogy szolgálai formát vett fel – mondja a Filippibeliekhez írt levél 2. fejezetének Krisztus-himnusza. Akkor az Ő gyermeke sem uralkodhat, csak szolgálhat!

Abimélek egy olyan posztot bitorol, amire nincs elhívása, és éppen ezért nem is fog tudni szolgálni, csak uralkodni! Mert aki nem tölti be az Istentől rendelt feladatát, küldetését, akit nem Isten helyez oda és érteti meg vele, hogy mi az ő feladata, az nem is akar és nem is tud szolgálni, de akar és fog uralkodni! Elhívás nélkül, csak bitorolni lehet vezető szerepet.

Ez az ige nagyon világos útmutatás számunkra, mert Isten népe is van olyan helyzetben, amikor választania kell. Van olyan helyzet, amikor egy poszt megürül, és akár a gyülekezetnek, akár az egyházmegyének, akár az egyházkerületnek, akár az egyháznak oda kell állnia egy választás elé, és hallatlanul fontos, hogy ilyenkor mi vezet bennünket, hogy hogyan lesz valaki vezető!

„Mi jobb nektek?” – kérdezi Abimélek, aki azt keresi, ami a népnek jó. Aki a Biblia tanítását nem ismeri, azt mondja: ez az ember jó vezető lesz, mert azt keresi, hogy mi jó a népnek! De akiket Isten elhívott szolgálatra és valamilyen pozícióba tett, azok *soha nem azt keresték, hogy mi jó a népnek, hanem azt keresték, hogy mi szolgálja Isten dicsőségét!* Ha egy vezető azt kereste, hogy mi szolgálja az Isten dicsőségét, akkor mindig megértette, hogy mi jó a népnek, de ha úgy akarta a nép javát keresni, hogy közben nem az Isten dicsőségét kereste, akkor elbukott. A Biblia azt mondja, hogy akármit cselekszünk, még ha eszünk is, még ha iszunk is – itt nem is vezetésről, királyságról vagy posztról beszél, hanem arról, hogy akármit tesztek, Isten dicsőségére tegyétek, és akkor majd meg fogjátok érteni, hogy mi jó a népnek!

Aztán Abimélek idegen pénzt fogadott el, mert hatalomra akart kerülni, és hatalomra csak úgy kerülhetett, hogy ezt valakik támogatták. Ugye, ismerős a történet? Egy idegen uralomhoz, egy idegen hatalomhoz pénzre van szükség, amit a Baál-Berit templomából hoztak. Ez már maga egy rettenetes dolog, mert a Berit azt jelenti a héberben, hogy szövetség. Hát valahogy így lehet lefordítani „Baál szövetsége”, „Baál szövetségének a temploma”. Pedig a Biblia Istenről mondja, hogy

Ő szövetséget kötött az emberrel, Ádámmal és Évával. Szövetséget kötött Noéval és Ábrahámmal. Amikor Jézus Krisztus felemeli a poharat, azt mondja: ez az új szövetség az én vérem által. A nép azt mondja: nekünk nem az Isten szövetsége kell, hanem a Baál szövetsége, és onnan jön a pénz, mert Abiméleket meg kell támogatni! Akiket Isten elhívott vagy rendelt valamilyen vezető pozícióra, azokat sosem kellett idegen pénzekkel megtámogatni.

Mit csinált a pénzzel Abimélek? Felfogadott hitvány és csellengő embereket, és ezeket maga mellé állította. Henyélő és hiábavaló embereket fogadott magának, akik őt követték. Ezzel ma is szembesülünk, hogy egy vezető kiket fogad maga mellé tanácsadónak, társnak, segítőnek. Nekem is van már azért egy olyan harminc-harmincöt éves rálátásom arra, amikor láttam vezetőket, akár még az egyházban is, akikre olyan jellemző volt, hogy kiket vesznek maguk mellé, kikkel beszélnek meg a döntéseket, feladatokat, tennivalókat, kikkel együtt borulnak az Úr elé! Jól mutatja a helyzetet, vajon kiket veszünk magunk mellé! Ha valaki a testvérek közül azt mondja, hogy ő nem vezető sem az egyházban, sem a világban, akkor hadd mondjam: dehogynem, mindannyian vezettek! Ha mást nem, egy kis családot; ha mást nem, egy kis közösségben ott vagytok, és nagyon jellemző, hogy a lelki életünkben valaki lelki társunk-e, vagy lelki társaink vannak-e?

Vannak-e lelki tanácsadód? Vannak-e imatársaid? Vannak-e lelki döntéseid vagy lelki kérdéseid, mert akinek nincsenek, annak nem kell lelki tanács. Abiméleknek nem kellett, neki testi tanács kellett. Abiméleknek olyan tanács kellett, ami alulról való, ördögi tanács; ahhoz keresett olyan embereket. A lelki embernek lelki tanácsokra, lelki segítségre van szüksége, és amikor valaki lelki tanácsot és lelki segítséget kér, akkor ez pont azt jelenti: alázatos vagyok; megosztom, hogy segítsetek, rosszul láthatom, adjatok tanácsot! Kik a te társaid? Akivel összefogsz, akivel jóban vagy, az mutat rólad egy képet.

Amikor valahol találkozom egy lelkipásztorral az országban, ahol szolgálok, mindig meg szoktam kérdezni: itt a környéken kivel tudsz kapcsolatot tartani? Kikkel tudsz összejönni? Kikkel tudsz valamit megbeszélni? Mert az mindig ad egy lelki képet is. Amikor elmondja, hogy kikkel, akkor körülbelül be tudom azonosítani a lelkiségét, a hovatartozását. Az ilyen emberek, mint Abimélek, meg vannak győződve, hogy mindenhez értenek, és nincs bennük semmilyen alázat vagy szerénység. Ebből lehet látni, hogy Isten küldöttje-e valaki vagy nem, hogy ő maga törekszik-e valamire vagy nem! Tudniillik, Isten küldöttei, nemhogy önként jelentkeztek, hogy „én azt vállalom szívesen”, hanem soha nem akarták vállalni azt a feladatot, amire Isten elhívta őket. Azért nem akarták vállalni, mert féltek a felelősségtől, mert ha Isten engem valamire elhív, akkor el is fog abban számoltatni! Ha Isten nekem valamit adott, azt számon is kéri, hogy mit csináltam vele!

Az olyan ember viszont, mint Abimélek, nem azt keresi, ami az Isten akarta, és nem segítőket vesz maga mellé, hanem akik riválisok, azokat eltávolítja, megöli.

Ezután történik egy olyan dolog, amikor Jóthámnak ezt elmondják, – ő a hetven gyermek egyike, aki azért maradt meg és azért nem végezték ki, mert elbújt, elrejtőzött – akkor előáll, a Garizim-hegyére megy, és fennszóval kiált: „Hallgaszatok rám, Sikem férfiai, hogy reátok is hallgasson az Isten!” Milyen csodálatos

dolog, hogy amikor Abimélek ilyen bűnt követ el, Isten gondoskodik arról, hogy az Ő igéje megmaradjon, és hogy valaki az Ő igéjét képviselje!

A Bibliából látjuk, hogy voltak sötét korok, nehéz korszakok, de ezekben a sötét és nehéz korszakokban is Isten igéjét valaki képviselte. Szeretek beszélni az ébredéstörténetről, mert olyan megható, és tényleg csak könnyes szemmel tudtam róla mindig beszélni, hogy a XIX. század első felében Budapesten egy német evangélikus főhercegnő, Mária Dorottya a vár ablakából nézte a várost, és elkezdett imádkozni, hogy „Uram, ébreszd fel ezt a népet!” Zúgott itt a harangszó, folyt itt a szertartás; Budapesten is voltak templomok, meg az egész ország tele volt már templomokkal, és egy valaki hűségesen könyörgött ott a Budai Vár ablakában: „Uram, gyűjts világosságot e bálványimádó és megsötétedett népnek a szívében!” Isten megkönyörült és elkezdett világosságot gyűjtani, mert valaki előállt, mint Jóthám, és képviselte ott az Urat. Valaki Isten igéjének szószólója lett.

Hadd kérdezzem meg: Isten nem rajtad keresztül akarja-e képviselni az Ő ügyét e gonosz és elvetemült nemzetség közepette? Nézd meg, testvérem, hogy vajon Isten nem rajtad keresztül akarja-e az Ő igéjét fennszóval hirdettetni, amit lehet, hogy szégyellsz! Pál apostol azt mondta: nem szégyellem a Krisztus evangéliumát. Lehet, hogy te nem vagy kész, de az igéből tudjuk, hogy Pál kész volt még Rómába is elmenni az evangélium üzenetével. Jóthám is alázatos, csendes szolgálja Istennek. Nem kap tisztet, nem kap királyságot, nem jut nagy pozícióba, de Isten mégis rábízta az Ő igéjét. Ez a legnagyobb dolog, mikor valakire Isten rábízta az igéjét! Azt mondja a 119. Zsoltár: „Szívembe rejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened.” Mikor valaki azt mondja: ahol vagyok, azért vagyok ott, hogy Isten igéjét képviseljem.

Jóthám kiáll, pedig a többi testvérét megölték egy kövön. Abimélek lemészároltatta őket, és Jóthám nem azt mondja: hátha engem is kivégeznek, jobb nem szólani – hanem ez az ember szól! A liberális bibliamagyarázók úgy mondják, hogy ez egy mese a Bibliában, de tudjuk, hogy a Bibliában nincs mese.

Figyeljétek meg, mit mond el Jóthám a fák királyválasztásáról! „Úgy van ez, mint mikor a fák királyt akarnak választani, elmennek az olajfához: legyél a mi királyunk!” Az olajfa azt mondja: „hát elhagyjam az én kövérségemet, amellyel tisztelnék Istent és embereket?” Tudniillik, olajjal kentek fel szolgálatra fővezetőket. Mennek a fügefához: „hát elhagyjam édességemet azért, hogy hajladozzak a fák fölött?” Mennek a szőlőhöz: „elhagyjam én mustomat, amely megvidámítja a szívet?” Majd a végén odamennek a galagonyabokorhoz, és azt mondják neki: „légy te király felettünk!”

Testvérem, ennek nagy igei üzenete van, ami a te életedre és az enyémeire is vonatkozik. A három fa vagy bokor, a füge, a szőlő és az olajfa –, ezek mind hasznos termést hoznak, és azt mondja ez a három fa: én nem tudok elmenni, hogy király legyek, mert akkor ki kellene, hogy szaggassanak a földből azért, hogy hajladozzam a fák fölött. Én nem erre vagyok rendelve! Isten megszegyeníti az embert ebben az igében, mert az olajfa, a fügefa, a szőlő tudta, hogy mire van rendelve. Ő azért van, hogy teremjen, és hogy nem öncélúan terem, hanem valakiknek az érdekében: mert ezzel kenik fel; mert ezt az édes gyümölcsöt eszik az emberek; mert ez vidámítja meg a szívet. Hát csak az ember nem tudja, hogy mire terem-

tetett? Hát csak az ember nem tudja a János evangéliuma 15. fejezetének ígét, hogy „nálam nélkül semmit sem cselekedhettek”? Csak az ember nem tudja, hogy „én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjetekek és gyümölcsöt teremjetekek, és a ti gyümölcsötekek megmaradjon”? Hát csak az ember nem tudja, hogy a helyén van-e?

Mit mond ez a három fa? Nem hagyhatom el a helyem!

Csak az ember nem tudja azt, hogy hova teremtetekek! Csak az ember nem tudja azt, hogy Isten a Jézus Krisztussal való közösségre teremtetekek őt, de a bűneset következtekekben kiszakadt innen! Azért nem terem, azért nincs békessége, nyugalma, öröme, nincs szelidsége, szolgálatkészsége, mert mihelyt ebből a közegből kiszakadna ez a három fa, azonnal megszűnne a termés.

Vajon, te tudod-e testvérem, hogy hova rendeltetekek, hogy miért vagy ott? Vajon neked vannak-e gyümölcsötekek, amit lehet élvezni, vagy inkább távoltagekek kéne kérti tőled bírósági úton, mert a te közelségekek sem jó? Mi arra rendeltetekek, hogy a Jézus Krisztussal való közösségben az életünk gyümölcstermő élet legyen!

Végül elmennek a galagonyabokorhoz. Ez egy hitvány bokor. Szinte csak tövise van, és ahol csak megjelent abban a bibliai korban, azt a helyet elhagytekek még a juhok, meg a kecskékek is. Ott többet nem legeltekek, ahol a galagonya megjelent. És a galagonyabokor azt mondja: „majd én leszek a királyotok, de hogyha nem jöttekek az én árnyékomba, akkor tűz jön ki a galagonyabokorból és megemészti a Libanon cédrusait!” Micsoda gög! Az Istentől rendelt vezető mindig alázatos marad, az önkéntesek mindig gögösek. A Libanon cédrusait tartottekek a fák királyának, gyönyörű, hatalmas, sudár alakjukkal. Ez a történet arra utal, hogy Izrael népének volt királya, csak nem fogadta el ezt a királyt. Volt már királya, csak ő a galagonyabokrot akarta, hogy az legyen király.

Hadd fejezzem be azzal, hogy Jézus Krisztus is arról beszélt, amikor itt járt a földön, hogy van nekünk egy ellenségünk, a Sátán, aki nem egyébekek jó, hanem, hogy öljön, raboljon és pusztítson. És ahol ő jár, ott a családok tönkremennek; ott a házasságok felbomlanak; ott a gyermekek elkallódnak a világ útjára; ahol ő jár, ott csak nyomorúság van, könny, öngyilkosság, halál és fájdalom. Jézus Krisztus azt mondta: „...én azért jöttekek, hogy életük legyen, és bővölködjenekek.” „...én örök életet adok nekik, és soha örökké el nem vesznekek.”

Ennek az ígének legyen az a nagy tanítása: akarod-e Jézus királyságát? Hány-szor volt a nép úgy, amikor Isten ezt a két vezetőt eléjük adta, és azt mondta, hogy válasszatekek! Válasszatekek, kit szolgáltekek! – mondja Józsué. Isten ígében olvassuk, hogy Pilátus előhözza Jézust és Barabbást: Kit bocsássatekek szabadon? És zúg a tömeg: Barabbást bocsásd szabadon, és Jézust feszítsekek meg! – mert az emberi szív erre hajlandó, a galagonyabokrot tenni királya, töviseivel, okádó tűzévek együtt, és nem Jézust, aki azt mondja egyszer: „És nem akartekek hozzám jöni, hogy életetekek legyen!”

Azt mondja végeztekek Jóthám: „Mert érettekek harcolt atyám, és még életévekkel is semmit nem gondolván, mentetekek meg titeket a Midiánnak kezéből.” Ki az, akire utal ez az ige? Hát nem Jézus? Ő volt az, aki az életévekkel sem gondolt, aki-nek az élete sem volt drága, hogy érettekek letegye! Aki úgy harcolt értünk, hogy „Atyám, ne tulajdonítsatekek nekik ezt a bűnt! Bocsássatekek meg nekik, mert nem tudják,

hogy mit cselekszenek!” Megszabadított titeket Midiánnak kezéből – hát nem Jézus a szabadító? Hát nem Ő ad szabadulást? Hát nem az lesz valóban szabad, akit Ő megszabadít? Ezért hadd kérjelek, hogy válaszd Jézust! Ezért hadd kérjelek, hogy legyél a helyeden! Hadd kérjelek, hogy kezdj el gyümölcsöző életet élni! Ne öncélúan, ne önmagadnak, ne csak enni, táplálkozni!

Vajon, akarsz-e gyümölcsöt teremni? „Azt, aki gyümölcsöt terem, az én Atyám megmetszi, gondolzza, hogy több gyümölcsöt teremjen, mert nálam nélkül semmit nem cselekedhettek!” Válaszd Jézust! Mondd ezt: „Csak Te kellesz, én Uram, Benned mindent meglelek... Kegyelem vagy, égi jó...” Nem kell más királyság; nem kell más vezetés: „Csak vezess, Uram, végig és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy a gonosz megrontott bennünket, és ennek a rontásnak és romlottságnak sokféle jele van már vagy volt az életünkben, Te szabadítóul jöttél. Hálásak vagyunk a Te szabadításodért, hogy a Golgota keresztyén megharcoltad azt a nehéz harcot azért, hogy életünk legyen és bővüljünk. Engedd, hogy a Te királyságodat válasszuk, és hadd vallja azt az egész életünk, hogy a Te királyságod „bő áldás, ott van a felszabadulás. Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.”

Ámen.

398. ének

1. Úr lesz a Jézus mindenütt, Hol csak a napnak fénye süt,
Úr lesz a messze tengerig, Hol a hold nem fogy s nem telik.
2. Őneki mondjunk hő imát, Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat legyen szent neve, Minden napon dicsérete.
3. Országok, népek és nyelvek, Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse: Áldott a Jézus szent neve!
4. Ő királysága bő áldás, Ott van a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak, Ínségesek megáldatnak.
5. Minden teremtés dicsérje, A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn, S mind e föld mondja rá: Ámen.